

[Aksel Larsen.]
ning end den, jeg her har givet, så har regeringen lagt gift for den nordiske union. Dette måtte siges.

Intet skulle glæde socialistisk folkeparti mere, end om jeg har forstået og fortolket økonomi- og handelsministerens redegørelse forkert. Hvis det er tilfældet, henstiller jeg til regeringen dels at vælge sit ordvalg med større forsigtighed i fremtiden, dels at få sat fart i forhandlingerne med de tre øvrige landes regeringer. Tiden til handling er inde her og nu. Forpasses chancen denne gang, kommer den næppe igen.

Det hele er, som jeg før har sagt, et spørgsmål om: er der den tilstrækkelig gode vilje fra politikernes, fra regeringernes side? Det er et noget tyndt grundlag, regeringerne har givet Nordisk Råd for dets forestående forhandlinger i Stockholm. Der er ingen forslag, kun en embedsmandsrapport med kontroverser og en beslutning om ny udskydelse. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at Nordisk Råd vil reagere mod dette, og det vil være ønskeligt, om rådet dels gennem generaldebatten, dels gennem en utvetydig udtalelse, en såkaldt rekommandation, siger statsministrene sin mening. Den burde kunne sammenfattes i Høibergs ord: Går hen og forliger jer, I skabhalse.

Sigsgaard: Det er opmuntrende, at man nu seriøst diskuterer et forpligtende nordisk økonomisk samarbejde. Derimod synes jeg ikke, at de gamle partiers bevæggrunde er særlig opmuntrende. De er jo, og de siger det klart, gået ind i disse forhandlinger, udelukkende fordi de ikke i en fart kunne få landet afsat til fællesmarkedet.

Fra et socialistisk synspunkt er nordisk samarbejde at foretrække fremfor medlemskab af EEC. Spørgsmålet bliver for os derfor ikke, om man skal vælge Norden eller ej, nej, problemet bliver selve udformningen af det nordiske samarbejde. For os skal Norden altså ikke som for de gamle partier være et springbræt ind i EEC. Vi ser ingen som helst grund til medlemskab af fællesmarkedet. Ydmygheden over for EEC er ubegrundet. Norden er en bedre kunde for EEC end USA og Storbritannien, og derfor behøver Norden ikke at indordne sig under fællesmarkedets betingelser, som de gamle partier vil.

Økonomi- og handelsministeren forsikrede gang på gang i redegørelsen, at Danmark stadig gerne ville ind i EEC, og at det med Norden kun ligesom var lidt småpusleri i mellemtiden. Denne evindelige danske understregning af, at dette med det nordiske i grunden ikke er så særlig vigtigt endda og slet ikke er det, der interesserer Danmark på lidt længere sigt, er selvfølgelig særdeles skadelig for et nordisk samarbejde, og man kan ikke frigøre sig for den tanke, at hvis forhandlingerne bryder sammen, skal en del af forklaringen søges i denne beklagelige danske holdning. Det kunne se ud, som om planerne om en tilslutning til fællesmarkedet stadig væk er så dominerende, at regeringen om muligt ønsker at bruge en kommende nordisk union som et instrument under forhandlingerne med fællesmarkedet. I den nordiske embedsmandsrapport fremhæves bl. a. — jeg citerer:

„at samarbejdet skal udformes således, at det letter de fire landes deltagelse i eller samarbejde med et udvidet europæisk marked.“

Begrebet udvidet europæisk marked er tilsyneladende målet for de nuværende nordiske bestræbelser, og jeg må i den forbindelse spørge, om et eventuelt udvidet europæisk marked betyder fællesmarkedet i dets nuværende form og udvidet med England og de skandinaviske lande. Det fremgår nemlig videre af rapporten, at — jeg citerer igen:

„de forskellige industripolitiske foranstaltninger skal have som mål at lette de nordiske industriers strukturelle tilpasning til en videre europæisk integration og til andet internationalt samarbejde.“

Også ministerens redegørelse tyder på, at stærke kræfter i regeringen og i regeringspartierne ikke mener, at det nordiske samarbejde har nogen særlig værdi i sig selv, men derimod at alle fællesnordiske beslutninger skal træffes med henblik på en indtræden i fællesmarkedet — eller måske er det slet ikke fællesmarkedet, man tænker på, men f. eks. et stort europæisk frihandelsområde. I det hele taget er enighed om den såkaldt brede europæiske løsning i de nordiske lande lidt af et postulat. Der er ingenting, der tyder på, at alle de nor-